A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2011. július 6.*

A T-318/09. sz. ügyben,

az **Audi AG** (székhelye: Ingolstadt [Németország]),

a **Volkswagen AG** (székhelye: Wolfsburg [Németország])

(képviseli őket: P. Kather ügyvéd)

felpereseknek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: német.

az OHIM első fellebbezési tanácsának a TDI szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti kérelemre vonatkozó, 2009. május 14-én hozott határozata (R 226/2007-1. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács),

tagjai: Czúcz O. elnök (előadó), I. Labucka és K. O'Higgins bírák,

hivatalvezető: C. Heeren tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2009. augusztus 14-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2009. november 27-én benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2010. február 5-én benyújtott válaszra,

a 2010. december 8-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita alapját képező tényállás

1 2003. május 22-én a felperesek, az Audi AG és a Volkswagen AG a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 78., 1. o.]) alapján közösségi védjegybejelentést tettek a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a TDI szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható áruk és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 12. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették az alábbi leírással: „Járművek és szerkezeti elemeik".

4 2007. február 1-jei határozatával az elbíráló a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) és c) pontja (jelenleg a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja) alapján valamennyi bejelentett áru vonatkozásában elutasította a lajstromozás iránti

kérelmet. Úgy találta továbbá, nem alkalmazandó a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése (jelenleg a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése), mivel nem nyert kellő bizonyítást a bejelentett megjelölés védjegyként való meghonosodottsága a fogyasztók körében.

5 2007. február 5-én a felperesek fellebbezést nyújtottak be az elbíráló határozata ellen.

6 2009. május 14-i határozatával (a továbbiakban: a megtámadott határozat) az OHIM első fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést azon okból, hogy a TDI megjelölés leíró jellegű a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében valamennyi érintett áru vonatkozásában, amint azt a Törvényszék a T-16/02. sz., Audi kontra OHIM (TDI) ügyben 2003. december 3-án hozott ítéletében (EBHT 2003., II-5167. o.) kimondta. A fellebbezési tanács egyébiránt, a 207/2009 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének alkalmazását illetően, úgy találta, hogy a használat révén megszerzett megkülönböztető képességet az Európai Unió egészében bizonyítani kell. Megállapította, hogy a felperesek a TDI megjelölés vonatkozásában ezt nem bizonyították. Dániát, Hollandiát és Írországot illetően elégtelennek találta a benyújtott iratokat. A többi tagállam vonatkozásában kifejtette, hogy az előterjesztett elemek nem bizonyítják a kért védjegy meghonosodottságát, amennyiben nem bizonyítják, hogy az említett védjegy lehetővé tenné ezen államok fogyasztói számára a szóban forgó áru kereskedelmi eredetének azonosítását.

A felek kérelmei

7 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

8 Az OHIM azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

9 Keresetük alátámasztásául a felperesek négy jogalapra hivatkoznak. Az első jogalap a 207/2009 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének megsértésére vonatkozik. A második jogalap az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) és c) pontjának megsértésére vonatkozik. A harmadik és negyedik jogalap a 207/2009 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének, illetve 75. cikkének megsértésén alapul.

10 A Törvényszék álláspontja szerint először a második jogalapot kell megvizsgálni, majd az első jogalapot, és végül a harmadik és negyedik jogalapot.

A második, a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) és c) pontjának megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

11 A felperesek először is úgy érvelnek, hogy a TDI megjelölés több nemzeti és egy nemzetközi lajstromozás tárgyát képezi. Ez alátámasztja, hogy az említett megjelölés nem leíró jellegű, és megkülönböztető képességgel bír.

12 Másodsorban a felperesek előadják, hogy az OHIM másképpen értékelte a TDI megjelölés lajstromozására irányuló kérelmüket, mint két másik gépjárműgyártó által hasonló megjelölésekre, azaz a CDI és HDI megjelölésekre vonatkozóan benyújtott kérelmeket, amennyiben azok lajstromozásához nem követelte meg a használat révén megszerzett megkülönböztető képesség bizonyítását. A Bíróság C-39/08. és C-43/08. sz., Bild digital (korábban Bild. T-Online.de) ügyben 2009. február 12-én hozott végzésre (az EBHT-ban nem tették közzé; 17. pont) hivatkozva előadják, hogy az OHIM köteles figyelembe venni a hasonló kérelmekre vonatkozóan már meghozott határozatokat, és különösen figyelmesen kell megvizsgálnia azt a kérdést, hogy ugyanúgy kell-e határoznia, vagy sem; még ha egyáltalán nem is kötik e határozatok. A megtámadott határozatból azonban nem tűnik ki, hogy a fellebbezési tanács figyelembe vette volna a CDI és a HDI megjelölések közösségi védjegyként való lajstromozására vonatkozó határozatokat.

13 Az OHIM vitatja a felperesek érveit.

A Törvényszék álláspontja

14 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezési tanács kizárólag a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjára alapította a megtámadott határozatot. Ennélfogva hatástalanok a felpereseknek a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított érvei.

15 A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának értelmében nem részesülhet védjegyoltalomban az a megjelölés, amely „kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak". Ugyanezen cikk (2) bekezdése szerint „[a]z (1) bekezdést akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak a Közösség egy részében áll fenn".

16 Azok a jelek vagy adatok esnek a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja hatálya alá, amelyek az érintett fogyasztói kör szempontjából általános használatban közvetlenül vagy lényeges jellemzőjére utalással leírják azt az árut vagy szolgáltatást, amelynek tekintetében a lajstromozást kérték (a Törvényszék T-19/04. sz., Metso Paper Automation kontra OHIM [PAPERLAB] ügyben 2005. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-2383. o.] 24. pontja, valamint a T-315/09. sz., Hoelzer kontra OHIM [SAFELOAD] ügyben 2010. június 9-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 15. pontja).

17 Ebből következően ahhoz, hogy valamely megjelölés az említett rendelkezésben foglalt tilalom alá essen, az szükséges, hogy kellően közvetlen és konkrét kapcsolatot mutasson a szóban forgó árukkal és szolgáltatásokkal oly módon, hogy az érintett közönség azonnal, bármiféle további gondolkodás nélkül észlelje a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások, vagy azok jellemzői valamelyikének leírását (a fenti 16. pontban

hivatkozott PAPERLAB-ügyben hozott ítélet 25. pontja, valamint a fenti 16. pontban hivatkozott SAFELOAD-ügyben hozott ítélet 16. pontja).

18 A TDI szómegjelölést illetően a Törvényszék a fenti 6. pontban hivatkozott TDI-ügyben hozott ítéletében (31. pont) kimondta, hogy az a „turbo diesel injection" vagy a „turbo direct injection" rövidítését képezi. Megállapította továbbá, hogy a járművek vonatkozásában e szómegjelölés a minőséget jelöli, mivel azon tény, hogy „turbo diesel injection"- vagy „turbo direct injection"-motorral rendelkezik, a jármű lényeges jellemzője. A jármű szerkezeti elemeit illetően a Törvényszék megállapította, hogy a TDI szómegjelölés a típust jelöli (a fenti 6. pontban hivatkozott TDI ügyben hozott ítélet 34. pontja).

19 A Törvényszék ugyanezen ítéletben kimondta továbbá, hogy a TDI megjelölés leíró jellegű az érintett áruk vonatkozásában az Unió egészében. Mivel a járműveket a belső piac egész területén főszabály szerint ugyanazon elnevezéssel forgalmazzák, nem áll fenn különbség az Unió különböző részei között az említett megjelölés jelentésének és a megjelölés és a védjegybejelentésben megnevezett áruk közötti kapcsolatnak érintett fogyasztók általi értelmezését illetően (a fenti 6. pontban hivatkozott TDI ügyben hozott ítélet 38. pontja).

20 Először is a felpereseknek a TDI megjelölés több nemzeti és egy nemzetközi lajstromozására alapított érvét el kell utasítani mint hatástalant. Elegendő arra emlékeztetni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében egyrészt a közösségi védjegyszabályozás autonóm rendszert alkot, másrészt a fellebbezési tanács határozatainak jogszerűségét kizárólag a 207/2009 rendelet alapján kell megítélni (a Törvényszék T-122/01. sz., Best Buy Concepts kontra OHIM [BEST BUY] ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2235. o.] 41. pontja; a T-320/03. sz., Citicorp kontra OHIM (LIVE RICHLY) ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-3411. o.] 95. pontja, a T-128/07. sz., Suez kontra OHIM [Delivering

the essentials of life] ügyben 2008. március 12-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 32. pontja).

21 Másodsorban meg kell vizsgálni a felpereseknek az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított kifogását.

22 Először is e tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a fellebbezési tanácsnak a megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozására vonatkozó, a 207/2009 rendelet alapján meghozandó határozata nem diszkrecionális jogkörben, hanem mérlegelést nem engedő hatáskörben hozott határozat. Ezért a fellebbezési tanácsok határozatainak jogszerűségét kizárólag a közösségi bíróság által értelmezett ezen rendelet alapján lehet megítélni, nem pedig a fellebbezési tanácsok határozathozatali gyakorlata alapján (a Bíróság C-37/03. P. sz., BioID kontra OHIM ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-7975. o.] 47. pontja; a Törvényszék T-36/01. sz., Glaverbel kontra OHIM [egy üveglap felülete] ügyben 2002. október 9-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-3887. o.] 35. pontja és a T-207/06. sz., Europig kontra OHIM [EUROPIG] ügyben 2007. június 14-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-1961. o.] 40. pontja).

23 Másodszor a felpereseknek a fenti 12. pontban hivatkozott Bild digital (korábban Bild. T-Online.de) ügyben hozott végzésre alapított érvét illetően meg kell jegyezni, hogy a Bíróság az említett végzés 17. pontjában – a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) 3. cikkének értelmezésére vonatkozóan – kimondta, hogy a védjegybejelentések elbírálásában illetékes nemzeti hatóság a védjegybejelentés vizsgálata keretében, amennyiben rendelkezik erre vonatkozó információval, köteles figyelembe venni a hasonló kérelmekre vonatkozóan már meghozott határozatokat, és különösen figyelmesen kell megvizsgálnia azt a kérdést, hogy ugyanúgy kell-e határoznia, vagy sem. Mindazonáltal, még ha feltételezzük is, hogy e megfontolás alkalmazható analógia útján az OHIM által a 207/2009 rendelet keretében végzett vizsgálatra, a Bíróság kimondta azt is, hogy a szóban forgó hatóságot semmilyen esetben sem kötik a hasonló kérelmekkel

kapcsolatban már meghozott határozatok. Egyébiránt a Bíróság e végzés 18. pontjában emlékeztet arra, hogy az egyenlő bánásmód elvét össze kell egyeztetni a jogszerűség tiszteletben tartásával, oly módon, hogy adott vállalkozás nem hivatkozhat az illetékes hatóság előtt ez utóbbi olyan határozathozatali gyakorlatára, amely ellentétes az alkalmazandó szabályozással, vagy amely az említett hatóságot jogellenes határozat meghozatalához vezetné.

24 Következésképpen a felperesek nem támaszkodhatnak helytállóan más megjelölések közösségi védjegyként történt lajtromozására a megtámadott határozat jogellenességének bizonyítása érdekében.

25 A teljesség kedvéért hozzá kell tenni, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy kellően közvetlen és konkrét kapcsolat állna fenn oly módon, hogy az érintett közönség azonnal, bármiféle további gondolkodás nélkül úgy észlelje a HDI és CDI betűszavakat, mint gépjárművek vagy alkotórészeik, vagy azok jellemzői valamelyikének leírását. Ugyanakkor, amint az a fenti 18. pontban megállapítást nyert, a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a TDI betűszót az érintett fogyasztók a „turbo diesel injection", illetve a „turbo direct injection" kifejezések rövidítéseként érzékelik, és az ennélfogva a bejelentett áruk minőségét vagy típusát jelöli. Ekképpen a felperesek nem bizonyították, hogy a helyzetük összehasonlítható a HDI és CDI védjegyek bejelentőinek helyzetével. Márpedig az egyenlő bánásmód elve akkor sérül, ha hasonló helyzeteket eltérő módon kezelnek, vagy eltérő helyzeteket azonos módon kezelnek (a Bíróság 106/83. sz. Sermide-ügyben 1984. december 13-án hozott ítéletének [EBHT 1984., 4209. o.] 28. pontja és a Törvényszék T-304/02. sz., Hoek Loos kontra Bizottság ügyben 2006. július 4-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-1887. o.] 96. pontja).

26 Ennélfogva a második jogalapot el kell utasítani.

Az első, a 207/2009 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

27 A felperesek először is előadják, hogy a védjegy meghonosodását nem kell minden tagállamban bizonyítani. Úgy vélik továbbá, hogy a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerint a védjegy hírnevére alkalmazandó elveket át kell ültetni a védjegy használata révén szerzett megkülönböztető képessége megítélésére is. Így elegendő a védjegy Unió területének jelentős részén történő meghonosodásának bizonyítása. E tekintetben a felperesek hivatkoznak továbbá a Törvényszék T-262/04. sz., BIC kontra OHIM (tűzköves öngyújtó formája) ügyben 2005. december 15-én hozott ítéletére (EBHT 2005., II-5959. o.; 69. pontja) és a Bíróság C-301/07. sz. PAGO International ügyben 2009. október 6-án hozott ítéletére (EBHT 2009., I-9429. o.).

28 A felperesek továbbá előadják, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének értelmezése keretében figyelembe kell venni továbbá azon tényt, hogy az országonkénti vizsgálatra alapított értékelés nem egyeztethető össze a közös piac és a gazdasági unió szellemiségével. Úgy érvelnek, hogy inkább azt kell bizonyítani, hogy a védjegy lehetővé teszi az Unió népességének jelentős része számára, hogy az érintett árukat vagy szolgáltatásokat úgy azonosítsa, mint amelyek valamely meghatározott vállalkozástól származnak.

29 A felperesek vitatják az OHIM érvelését, mely szerint lényegesek a földrajzi határok, amennyiben nyelvi határokról van szó. Szerintük a három betűből álló TDI megjelölést minden nyelven azonosképpen érzékelnék.

30 Az OHIM érvelését illetően, amely szerint Dánia, Hollandia és Írország tekintetében a felperesek nem nyújtottak be a piaci részesedésekre hivatkozó bizonyítékon kívül más bizonyítékot, a felperesek a Törvényszék T-152/07. sz., Lange Uhren kontra OHIM (geometrikus mezők egy karóra számlapján) ügyben 2009. szeptember 14-én hozott ítéletére (az EBHT-ban nem tették közzé; 126. pont) hivatkoznak. Szerintük a Törvényszék az említett ítéletben kimondta, hogy a védjegy által elfoglalt piaci részesedés olyan tényező, mely releváns lehet annak értékelésekor, hogy e megjelölés a használat révén megkülönböztető képességet szerzett-e. A felperesek egyetértenek evvel, és úgy vélik, hogy azon áruk piaci részesedése alapján, melyeken a TDI megjelölés szerepel, következtetni lehet a lajstromoztatni kívánt megjelölés ismertségének szintjére, amennyiben e megjelölést módszeresen elhelyezik a járművek hátsó csomagtartófedelén. Az említett piaci részesedésből tehát közvetetten következtetni lehet a TDI megjelölés „elterjedtségére".

31 A felperesek előadják továbbá, hogy a TDI megjelölés bizonyos tagállamokban történt lajstromozása egyenértékű az említett megjelölés adott országokban történt meghonosodásának bizonyításával. E védjegy megkülönböztető képességének a használat révén történő megszerzése csak akkor szükséges, ha a megjelölés nincs az adott, a közösségi rendszerrel harmonizált nemzeti jognak megfelelően lajstromozva. A jelen esetben azon országok népessége, amelyekben a TDI védjegyet lajstromozták, az Unió népességének közel kétharmadát tette ki a TDI megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozására irányuló kérelem benyújtásának időpontjában.

32 Másodszor a felperesek egyetértenek a fellebbezési tanács értékelésével, mely szerint gépjármű vásárlásakor az átlagfogyasztó figyelmének szintje magas. Vitatják azonban a megtámadott határozat 28. pontjában szereplő megállapítást, amely szerint az érintett vásárlóközönség figyelmének szintje eltér, ha technikai jellemzőkről van szó. Szerintük igen drága és magas műszaki színvonalú árukról lévén szó, a fogyasztó valamennyi információt, beleértve a gépjármű márkáját, különös gonddal tanulmányozza.

33 Harmadszor a felperesek úgy érvelnek, hogy az elbíráló előtti eljárás folyamán benyújtották egyfelől azon adatokat, amelyek alátámasztják, hogy a TDI megjelölést viselő járműveik jelentős piaci részt képviseltek az Unió gépjárműpiacán a lajstromozás iránti kérelem benyújtásának időpontjában, másfelől pedig az említett gépjárművek által megvalósított forgalmat. Előadják továbbá, hogy azon tény, miszerint minden forgalomban lévő jármű hátsó csomagtartófedelén TDI megjelöléssel van ellátva, mobil reklámhordozóvá teszi ezen járműveket, ami a közölt adatokat még jelentősebbé teszi. Egyébiránt úgy vélik, hogy a bejelentett védjegy ismertségének szintje arányos a forgalommal, és az említett védjegy meghonosodása értékelésekor fontos tényező. Végül az elbíráló előtti eljárás keretében benyújtott reklámanyagokra és az autóklubok nyilatkozataira hivatkoznak.

34 A felperesek továbbá a versenytársak nyilatkozataira hivatkoznak, amelyek szerint ez utóbbiak nem használják a TDI megjelölést, amely a felperesekhez kötődik. Egyes autógyártókat illetően a felperesek előadják, hogy az említett autógyártók motorokat vásárolnak tőlük, valamint hogy engedélyezték ezen autógyártók számára a TDI védjegy használatát az említett motorok reklámozása érdekében, valamint hogy e gyártók egyike egy dízel gépjárművet sem forgalmazott 2009 előtt.

35 A felperesek szerint ráadásul a dízel gépjárművek elnevezésére a versenytársak által használt eltérő betűszavak megerősítik a fogyasztó szemszögéből azon tényt, hogy a TDI betűszó a felperesek dízel gépjárműveinek elnevezése.

36 Negyedszer a felperesek kifogásolják, hogy a fellebbezési tanács úgy találta, hogy a kereskedelemben a TDI megjelölést nem védjegyként alkalmazzák, hanem mint „leíró betűszót". Úgy érvelnek, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében a védjegykénti használat nem jelenti azt, hogy a szóban forgó megjelölést önmagában használják. Az említett megjelölés más megjelölésekkel együtt történő használata szintén releváns.

A jelen esetben a felperesek előadják, hogy benyújtották a TDI megjelölés más védjegyekkel együtt történő használatának bizonyítékait.

37 A felperesek vitatják a fellebbezési tanács azon megállapítását, mely szerint bizonyítani kell, hogy az érintett vásárlóközönség a szóban forgó megjelölést védjegyként észleli. Előadják, hogy elegendő, ha e használat következtében az érdekelt vásárlóközönség ténylegesen egy meghatározott vállalkozástól származóként érzékelje a kizárólag a bejelentett védjegy által jelölt árut vagy szolgáltatást. A felperesek kifogásolják, hogy a fellebbezési tanács körkörös érveléssel azon megállapításra jutott, hogy a TDI megjelölés leíró jellegű megjelölés, és ennélfogva az érintett vásárlóközönség nem fogja az említett megjelölést egy adott vállalkozáshoz kapcsolni. Ezen érvelés azt jelentené, hogy egy természetéből eredően leíró jellegű megjelölés sosem szerezhet a használat révén megkülönböztető képességet, mivel e megjelölést az érintett vásárlóközönség nem érzékelheti a jelölt áruk vagy szolgáltatások kereskedelmi eredetének jelöléseként. Az ilyen megközelítést megfosztaná értelmétől a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdését. A felperesek e tekintetben a Bíróság C-299/99. sz. Philips-ügyben 2002. június 18-án hozott ítéletére (EBHT 2002., I-5475. o.; 40. pont) hivatkoznak. Ráadásul a védjegy meghonosodásának fogalma kifejezetten a „leíró jellegű megjelölésnek állítólag felrótt hiányosság" kiegyenlítésére irányul.

38 Az OHIM vitatja a felperesek érveit.

A Törvényszék álláspontja

39 Emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének értelmében az ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontjában foglalt feltétlen kizáró okok nem zárják ki a védjegy lajstromozását, ha az a bejelentésben szereplő áruk tekintetében használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet.

40 A 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése nem biztosít védjegylajstromozásra önálló jogot. Csupán az e rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b–d) pontjában meghatározott kizáró okok alóli kivételről rendelkezik. Alkalmazási körét ennélfogva ezen kizáró okokra tekintettel kell értelmezni (a fenti 30. pontban hivatkozott „geometrikus mezők egy karóra számlapján”-ügyben hozott ítélet 121. pontja, valamint analógia útján lásd továbbá a Bíróság C-108/05. sz. Bovemij Verzekeringen ügyben 2006. szeptember 7-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-7605. o.] 21. pontját).

41 Egyébiránt az ítélkezési gyakorlatból következik egyfelől, hogy a védjegy megkülönböztető képességének a használat révén történő megszerzésének feltétele, hogy az érintett vásárlóközönségnek legalább egy jelentős része az érintett árukat vagy szolgáltatásokat a védjegynek köszönhetően úgy azonosítsa, mint amely valamely meghatározott vállalkozástól származik (a Törvényszék T-399/02. sz., Eurocermex kontra OHIM [egy sörösüveg formája] ügyben 2004. április 29-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1391. o.] 42. pontja, és a fenti 30. pontban hivatkozott „geometrikus mezők egy karóra számlapján”-ügyben hozott ítélet 122. pontja).

42 A Bíróság ráadásul kimondta a C-108/97. és C-109/97. sz. Windsurfing Chiemsee egyesített ügyekben 1999. május 4-én hozott ítéletben (EBHT 1999., I-2799. o., 49. pont), hogy annak meghatározása érdekében, hogy egy védjegy a használata révén szerzett-e megkülönböztető képességet, az illetékes hatóságnak átfogóan kell értékelnie azon bizonyítékokat, amelyek alátámaszthatják, hogy a védjegy alkalmassá vált az érintett áru adott vállalkozástól származóként történő azonosítására, következésképpen ezen áru más vállalkozások áruitól történő megkülönböztetésére.

43 E tekintetben figyelembe kell venni többek között a védjegy által elfoglalt piaci részesedést, a védjegy használatának intenzitását, földrajzi kiterjedését és tartamát, a vállalkozás által a védjegy reklámozása céljából megvalósított beruházások jelentőségét, az érdekelt fogyasztók azon hányadát, amely a védjegy miatt úgy azonosítja az árut, mint amely valamely meghatározott vállalkozástól származik, a kereskedelmi és iparkamaráktól és egyéb szakmai szervezetektől származó nyilatkozatokat, valamint a közvélemény-kutatásokat (lásd a fenti 41. pontban hivatkozott „egy sörösüveg formája”-ügyben hozott ítélet 44. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

44 A jelen esetben a fellebbezési tanács a fenti 6. pontban hivatkozott TDI-ügyben hozott ítélet alapján úgy találta, hogy a „turbo direct injection”, illetve a „turbo diesel injection” kifejezések kezdőbetűiből összetevődő TDI megjelölés tekintetében a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjában foglalt feltétlen kizáró ok az Unió egész területén fennáll, és ennélfogva a TDI védjegynek a használat révén megkülönböztető képességet kellett volna szereznie az Unió tizenöt tagállamának mindegyikében a lajstromozás iránti kérelem benyújtásának időpontjáig, azaz 2003. május 22-ig (a megtámadott határozat 32. és 33. pontja). A fellebbezési tanács szerint azonban a felperesek nem bizonyították a védjegy használat révén való meghonosodását Dánia, Hollandia és Írország tekintetében (a megtámadott határozat 40. pontja). Egyébiránt a fellebbezési tanács úgy találta, hogy a többi tagállamban a TDI megjelölést nem védjegyként használták, hanem kizárólag leíró jellegű megjelölésként, és így az e használat révén nem szerezhetett megkülönböztető képességet (a megtámadott határozat 41. és 44. pontja).

45 Először is a felperesek vitatják a fellebbezési tanács azon állítását, mely szerint a TDI védjegy meghonosodásának bizonyítékát az Unió valamennyi tagállama tekintetében be kell nyújtani. Szerintük elegendő az Unió területe jelentős részének tekintetében bizonyítani az említett meghonosodást.

46 Az ítélkezési gyakorlat értelmében a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében nem lajstromozható a védjegy, hacsak nem igazolták, hogy használata révén megkülönböztető képességre tett szert az Unió azon részében, amelyben nem rendelkezett ezzel kezdettől fogva. Ugyanezen cikk (2) bekezdése értelmében az Unió említett része adott esetben egyetlen tagállamból is állhat (a Bíróság C-25/05. P. sz., Storck kontra OHIM ügyben 2006. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-5719. o.] 83. pontja).

47 Ekképpen az Unió valamennyi tagállamában, ahol a bejelentett védjegy nem rendelkezett kezdettől fogva megkülönböztető képességgel, annak meg kell szereznie

használat révén a megkülönböztető képességet ahhoz, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében lajstromozható legyen (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-141/06. sz., Glaverbel kontra OHIM [üvegfelület szerkezete] ügyben 2007. szeptember 12-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 38. pontját). Egyébiránt az egyes tagállamok tekintetében benyújtott bizonyítékok nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy a megjelölés megkülönböztető képességet szerzett az Unió többi tagállamában (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott „üvegfelület szerkezete"-ügyben hozott ítélet 39. pontját).

48 Következésképpen, mivel a jelen esetben a TDI megjelölés, természetéből eredően leíró jellegű megjelölés az Unió egész területén, a használat révén megszerzett megkülönböztető képességét az Unió minden egyes tagállama tekintetében bizonyítani kell.

49 A felperesek érvei nem kérdőjelezik meg ezen megállapítást.

50 Először is a fenti 27. pontban hivatkozott „tűzköves öngyújtó formája"-ügyben hozott ítéletre alapított érveket illetően az említett ítélet 68. és azt követő pontjaiból kitűnik, hogy a Törvényszék nem kíván állást foglalni a használat révén megszerzett megkülönböztető képesség értékelése vonatkozásában releváns terület meghatározásakor alkalmazandó elvekről, csupán annak megállapítására szorítkozott, hogy az említett ügyben „[a használat bizonyítását] a Közösség jelentős része tekintetében be kell nyújtani". A Törvényszék kimondta továbbá ezen ügyben, hogy a kért térbeli védjegy meghonosodásának igazolására előterjesztett bizonyítékok elégtelenek voltak, így a jogvita eldöntéséhez nem volt szükséges megvizsgálni, hogy a használat révén megszerzett megkülönböztető képesség bizonyítékának bizonyos országok tekintetében fennálló hiánya akadályát képezte-e, vagy sem, a lajstromozásnak a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében.

51 Ennélfogva a felperesek nem hivatkozhatnak a fenti 27. pontban hivatkozott „tűzköves öngyújtó formája”-ügyben hozott ítéletre a fellebbezési tanács által elfogadott, a fenti 45. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlattal összhangban lévő megoldás vitatása érdekében.

52 Másodszor a felperesek úgy érvelnek, hogy a fellebbezési tanácsnak ugyanazon kritériumot kellene alkalmaznia, mint amelyet a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdése c) pontjának értelmében valamely védjegy jóhírneve fennállásának meghatározásakor alkalmaz, és meg kellene állapítania, hogy elegendő az Unió jelentős része vonatkozásában bizonyítani a megkülönböztető képesség megszerzését.

53 Emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdése c) pontjának értelmében adott közösségi védjegy jogosultja bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében használ az említett közösségi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölést az előbbi árujegyzékében szereplő árukhoz, illetve szolgáltatásokhoz nem hasonló árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, feltéve, hogy a közösségi védjegy az Unióban jóhírnevet élvez, és a megjelölés alapos ok nélkül történő használata sértené vagy tisztességtelenül kihasználná az említett közösségi védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét.

54 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperesek nem vitathatják helytállóan a fellebbezési tanács által elfogadott, a 207/2009 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése szerinti használat révén megszerzett megkülönböztető képességre vonatkozó ítélkezési gyakorlattal összhangban lévő megoldást, az említett rendelet egy másik rendelkezésére vonatkozó ítélkezési gyakorlatra hivatkozva.

55 Különösen tekintettel a 207/2009 rendelet – jóhírnévre vonatkozó – 9. cikke (1) bekezdésének c) pontja, illetve az említett rendelet – használat révén megszerzett megkülönböztető képességre vonatkozó – 7. cikke (3) bekezdése alkalmazásának belső

logikája közötti eltérésekre, valamint e rendelkezéseknek a rendelet rendszerében elfoglalt helyére, e két rendelkezés alkalmazásakor a releváns területet illetően nem fogadható el ugyanazon teszt.

56 A 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének c) pontja azon védjegyjogosultak jogos érdekeit védi, akiknek a védjegye a jogosultak kereskedelmi és hirdetési tevékenységének következtében jóhírnévre tett szert. Ekképpen a védjegy másik gazdasági szereplő általi használata a jóhírnévvel rendelkező védjegyből jogosulatlan előny szerzését teheti lehetővé, vagy sértheti e védjegyet, még akkor is, ha azt adott esetben csak egyetlen tagállam érintett fogyasztóinak jelentős része ismeri

57 Ugyanakkor a 207/2009 rendelet 7. cikke (3) bekezdésének alkalmazásakor figyelembe kell venni azon tényt, miszerint e rendelkezés a leíró jellegű megjelölés közösségi védjegyként való lajstromozásának tilalma alóli kivétel, és e rendelkezés (2) bekezdése szerint az említett tilalom akkor is alkalmazandó, ha a kizáró ok csak az Unió egy részében áll is fenn. Márpedig, amennyiben a felperesek által javasolt értelmezést fogadná el a Törvényszék, az azt jelentené, hogy egy leíró jellegű védjegy lajstromozható lenne az Unió jelentős részében a használat révén megszerzett megkülönböztető képesség alapján, jóllehet a védjegy leíró jellegű marad az Unió többi részében. Ennélfogva a felperesek által javasolt értelmezés ellentmond a 207/2009 rendelet betűjének is.

58 Következésképpen el kell utasítani a felperesek azon érvelését, amely kifogásolja, hogy a fellebbezési tanács nem ugyanolyan módon értelmezte a használat révén megszerzett megkülönböztető képesség bizonyítása érdekében a releváns területet, mint azt tette a Bíróság a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti jóhírnév bizonyításával kapcsolatos ítéletekben.

59 Harmadszor a felperesek nem hivatkozhatnak helytállóan arra, hogy az Unió egységes gazdasági térségének létrehozásával a földrajzi határok elvesztették jelentőségüket.

60 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 47. pontban hivatkozott „egy üvegfelület szerkezete”-ügyben hozott ítéletében (40. pont) a Törvényszék a következőket mondta ki:

„Nem fogadható el [azon érvelés], mely szerint az a megközelítés, amely összeszámolja azon országokat, amelyek tekintetében bizonyítékot terjesztettek elő, ellentétes azzal, hogy az [Uniót] egységes piacnak kell tekinteni. A [207/2009] rendelet 7. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében egy megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha az [Unió] egy részében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, és az [Unió] e cikk (2) bekezdésében említett része adott esetben egyetlen tagállamból is állhat […] A fellebbezési tanács tehát jogosan vizsgálta külön az egyes tagállamok vonatkozásában a használat révén megszerzett megkülönböztető képesség bizonyítékait.”

61 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy tekintettel arra, hogy a megjelölés leíró jellegű az Unió egész területén, a felpereseknek a lajstromozás iránti kérelem benyújtásának időpontjában az Unió tizenöt tagállamának mindegyikét illetően bizonyítania kellett volna a használat révén megszerzett megkülönböztető képességet.

62 Másodsorban a felperesek úgy érvelnek, hogy a fellebbezési tanács értékelésével ellentétben, minden egyes tagállam tekintetében – beleértve Írországot, Dániát és Hollandiát – terjesztettek elő a használat révén megszerzett megkülönböztető képességre vonatkozó bizonyítékot.

63 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az e három tagállam tekintetében a felperesek által benyújtott egyetlen releváns bizonyíték a piaci részesedéseikre vonatkozott.

64 A megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzésének feltételét azonban nem csupán általános és absztrakt adatok – mint meghatározott százalékok – alapján lehet teljesültnek tekinteni (lásd a Törvényszék fenti 47. pontban hivatkozott „egy üvegfelület szerkezete”-ügyben hozott ítéletének 32. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a T-405/05. sz., Powerserv Personalservice kontra OHIM – Manpower (MANPOWER) ügyben 2008. október 15-én hozott ítéletének [EBHT 2008., II-2883. o.] 131. pontját).

65 Különösen a piaci részesedésekre vonatkozó adatok önmagukban nem bizonyítják, hogy a szóban forgó áruk célközönsége a leíró jellegű megjelölést a kereskedelmi eredet jelöléseként érzékelné (lásd az értékesítések és hirdetési anyagok mennyiségére vonatkozó adatok benyújtásának analógiájára a fenti 47. pontban hivatkozott „egy üvegfelület szerkezete”-ügyben hozott ítélet 41. pontját). Egyébként a fent említett tagállamokat illetően a felperesek nem nyújtottak be konkrét, eseti információkat, többek között a használat intenzitására, földrajzi kiterjedésére és időtartamára, vagy a TDI védjegy népszerűsítésével kapcsolatos beruházásaik nagyságára vonatkozóan.

66 Következésképpen meg kell jegyezni, hogy a fellebbezési tanács helytállóan állapította meg, hogy nincs elegendő bizonyíték a megkülönböztető képesség használat révén történő megszerzésére Írország, Dánia és Hollandia vonatkozásában.

67 Mivel a felpereseknek az Unió tizenöt tagállamának mindegyikében bizonyítaniuk kellett a használat révén megszerzett megkülönböztető képességet (lásd a fenti 61. pontban tett megállapítást), az e három tagállamra vonatkozó bizonyítékok elégtelen mivolta önmagában elegendő a fellebbezési tanács lajstromozást megtagadó határozatának alátámasztására.

68 Ennélfogva nem szükséges vizsgálni a megtámadott határozatnak a TDI megjelölés védjegyként történő használatának hiányával kapcsolatos indokolását illetően a felperesek által előadott érvek megalapozottságát.

69 A teljesség kedvéért ugyancsak meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 53. pontjában helyesen jutott arra a következtetésre, miszerint nem állapítható meg a TDI megjelölés védjegykénti használata, mivel az említett megjelölést vagy közvetlenül leíró módon, vagy a felperesek megkülönböztető képességgel rendelkező más védjegyeivel együtt használták a reklámanyagokon.

70 Az ítélkezési gyakorlat értelmében a használat révén megszerzett megkülönböztető képességet illetően, az érintett fogyasztóknak a védjegy védjegyként történő használata által kell az árut vagy szolgáltatást egy meghatározott vállalkozástól származóként azonosítaniuk. A „védjegy védjegyként történő használata" kifejezést tehát úgy kell értelmezni, hogy az kizárólag arra a használatra vonatkozik, melynek célja az áru vagy szolgáltatás meghatározott vállalkozástól származóként történő azonosítása az érintett vásárlóközönség részéről (lásd analógia útján a Bíróság C-353/03. sz. Nestlé-ügyben 2005. július 7-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-6135. o.] 26. és 29. pontját).

71 A felperesek állításaival ellentétben a fellebbezési tanács a védjegykénti használat hiányát nem körkörös érvelés alapján állapította meg – azt feltételezve, hogy a megjelölés leíró jellegű mivolta miatt nem használható védjegyként.

72 A megtámadott határozat (45)–(52) preambulumbekezdésében ugyanis a fellebbezési tanács megvizsgált több, a felperesek által benyújtott reklámanyagot. Ezen felül a fellebbezési tanács helyesen vélte úgy, hogy e reklámanyagok egyértelműen azt a benyomást keltik az érintett vásárlóközönségben, hogy a TDI megjelölést nem a szóban forgó áruk kereskedelmi eredetének megjelölése végett használják, hanem az ott szereplő gépjárművek jellemzőinek, azaz a közvetlen befecskendezésű dízelmotornak a leírása céljából.

73 Ráadásul a felperesek által benyújtott, és az igazgatási aktában szereplő reklámanyagokban a TDI megjelölés mindig valamely másik védjegy kíséretében jelenik meg, amely utóbbinak a felperesek a jogosultjai, mint például az Audi, a VW vagy a Volkswagen védjegyek. Márpedig a Törvényszék több alkalommal is kimondta, hogy a reklámanyagok, amelyeken egy önmagában rejlő megkülönböztető képességgel nem rendelkező megjelölés mindig más védjegyekkel együtt szerepel, amelyek viszont rendelkeznek ilyen megkülönböztető képességgel, nem képezik annak bizonyítékát, hogy az érintett vásárlóközönség a bejelentett megjelölést az áruk kereskedelmi eredetét jelölő védjegyként érzékelné (a fenti 41. pontban hivatkozott „egy sörösüveg formája”-ügyben hozott ítélet 51. pontja, illetve a fenti 27. pontban hivatkozott „tűzköves öngyújtó formája”-ügyben hozott ítélet 77. pontja). Mindenesetre egy honlapra hivatkozva, amely szerint a spanyol fogyasztók a TDI megjelölést a közvetlen befecskendezésű dízelmotorra utaló rövidítésként érzékelik, az autógyártótól függetlenül, a fellebbezési tanács bizonyította, hogy a felperesek minden spanyolországi hirdetési tevékenysége ellenére az érintett közönség az említett megjelölést nem a szóban forgó áruk kereskedelmi eredetének jelöléseként, hanem egy leíró jellegű és általános kifejezésként érzékeli.

74 Ennélfogva a fentiekre tekintettel az első jogalapot el kell utasítani.

A harmadik, a 207/2009 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének megsértésén alapuló jogalapról

A felek érvei

75 A felperesek előadják, hogy az elbíráló nem válaszolt a TDI védjegy adott áruk tekintetében használat révén megszerzett megkülönböztető képességét alátámasztó

közvélemény-kutatás szükségességére és terjedelmére vonatkozó megbeszélés iránti kérelmeikre. Kifejtik, hogy szándékukat azon tény vezette, hogy a közvélemény-kutatások jelentős költségeket jelentenek, és a kutatás részleteire vonatkozó megállapodás hiányában felesleges munka kockázatának teszik ki magukat, ami nem könnyítené sem az ő feladatukat, sem az OHIM feladatát. Egyébiránt ez utóbbinak a tények hivatalból történő vizsgálata elvének megfelelően fel kellett volna vennie a felperesekkel a kapcsolatot e közvélemény-kutatás paramétereit illetően. Mivel ilyen egyeztetésre nem került sor, az OHIM megsértette a 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdését.

76 A felperesek kifogásolják továbbá a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 55. pontjában szereplő azon megállapítását, mely szerint lényegében sajnálatos azon tény, hogy az elbíráló nem hagyta helyben a felperesek közvélemény-kutatás feltételeivel kapcsolatos egyeztetés iránti kérelmét, azonban nem mentesíti a bejelentőket annak kockázatát illetően, hogy a bizonyítékok elégtelenek egy ilyen közvélemény-kutatás benyújtásának hiányában. A tények hivatalból történő vizsgálatának elve értelmében az OHIM-nak válaszolnia kell az „iránymutatás-kérésre" annak érdekében, hogy a bejelentő számára biztosítsa annak lehetőségét, hogy a közvélemény-kutatását oly módon végezze el, hogy az elfogadható legyen az OHIM számára. Végül a felperesek úgy vélik, hogy amennyiben a fellebbezési tanács megállapítja – amint azt tette a jelen esetben a „sajnálatos" kifejezést használva –, hogy az elbíráló értékelési hibát követett el, utóbbi hatáskörében eljárva kijavíthatja e hibát.

77 Az OHIM vitatja a felperesek érveit.

A Törvényszék álláspontja

78 A 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdése szerint „az [OHIM] az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja".

79 A felperesek kifogásolják, hogy az elbíráló nem válaszolt a TDI védjegy adott áruk tekintetében használat révén megszerzett megkülönböztető képességét alátámasztó közvélemény-kutatás szükségességére és terjedelmére vonatkozó megbeszélés iránti kérelmeikre. A fellebbezési tanács a közvélemény-kutatás hiányát is figyelembe vette, amikor elutasította a felperesek fellebbezését, ekképpen az elbíráló válaszának hiánya a megtámadott határozat érvényességét is érinti.

80 Meg kell állapítani, hogy a felperesek e jogalapja nem megalapozott.

81 2004. október 20-i levelében az elbíráló arról tájékoztatta a felpereseket, hogy a 40/94 rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 11. szabályának (1) bekezdése értelmében a TDI megjelölés nem lajstromozható. E levélben az elbíráló kifejtette, hogy „a közvélemény-kutatások szinte mindig elengedhetetlenek a [védjegy] meghonosodására vonatkozó vizsgálati eljárások keretében".

82 Az elutasítás okainak közlésére válaszul, 2005. január 20-i levelükben a felperesek azt javasolták, hogy képviselőjük „kihasználva a legközelebbi spanyolországi üzleti útját megállapodna az OHIM elbírálóival egy találkozóban, ahol az eljárás folytatását közvetlenül meg lehetne beszélni; mivel a tapasztalat azt mutatja, hogy az eljárás folytatására vonatkozó közvetlen egyeztetés hatékonyabb és gazdaságosabb, mint a hosszas levélváltások".

83 A 2005. január 20-i levél ugyanakkor nem tartalmaz utalást egy közvélemény-kutatás benyújtására vonatkozó ajánlatra, amely kutatásoknak a tartalmát meg lehetett volna vitatni az elbírálóval a „szakmai találkozó" során, és e levélben a felperesek megemlítették az európai szintű közvélemény-kutatások „előreláthatóan jelentősen csekélyebb hasznosságát", és előadták, hogy az OHIM gyakorlata és az Unió bíróságainak ítélkezési gyakorlata értelmében el lehet tekinteni a közvélemény-kutatástól.

84 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy az elbíráló egyértelműen jelezte, hogy a közvélemény-kutatások „szinte mindig elengedhetetlenek” a védjegy meghonosodásának bizonyításához. A felperesek 2005. január 20-i leveléből azonban nem tűnik ki, hogy közvélemény-kutatás benyújtását ajánlanák fel, vagy annak terjedelmét kívánnák pontosítani benyújtás előtt, annál is kevésbé, mivel azon véleményüknek adnak hangot, miszerint az OHIM gyakorlata és az Unió bíróságainak ítélkezési gyakorlata értelmében el lehet tekinteni a közvélemény-kutatástól.

85 E körülmények között a felperesek nem állíthatják helytállóan, hogy a jelen esetben a benyújtandó közvélemény-kutatások tartalmának pontosítása érdekében a felperesek képviselőjével való szakmai találkozó hiánya bármiféle jogellenességet jelent, amely érinthetné a megtámadott határozat érvényességét.

86 Következésképpen a harmadik jogalapot el kell utasítani.

A negyedik, a 207/2009 rendelet 75. cikke megsértésén alapuló jogalapról

A felek érvei

87 A felperesek szerint a megtámadott határozat lényegében a fellebbezési tanács azon megállapításán alapul, mely szerint a használat révén nem lehetett megkülönböztető képességet szerezni, mivel a megjelölés leíró jellegű. A fellebbezési tanács e tekintetben szükségesnek találta a közvélemény-kutatást (a megtámadott határozat 54. pontja).

88 A felperesek úgy érvelnek továbbá, hogy a fellebbezési tanács nem tájékoztatta őket arról, hogy ezzel kapcsolatban az elbíráló véleményét osztja. A bizonyítékfelajánlásukat illetően a fellebbezési tanácsnak tájékoztatnia kellett volna őket, hogy nézőpontja szerint is csak közvélemény-kutatással bizonyítható a használat révén megszerzett megkülönböztető képesség. A fellebbezési tanács anélkül fogadta el a megtámadott határozatot, hogy bármi jelét adta volna a közvélemény-kutatások előterjesztése szükségességének.

89 Az OHIM vitatja a felperes érveit.

A Törvényszék álláspontja

90 A 207/2009 rendelet 75. cikke szerint az OHIM határozatait indokolni kell, és azok csak olyan érveken és bizonyítékokon alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni.

91 E tekintetben elegendő arra emlékeztetni, hogy a felperesek érvelése téves előfeltételezésen alapul, azaz azon, hogy volt közvélemény-kutatások előterjesztésére irányuló bizonyítékfelajánlás. Márpedig, amint a fenti 84. pontban megállapítást nyert, a felperesek 2005. január 20-i leveléből nem tűnik ki, hogy közvélemény-kutatások előterjesztését ajánlanák fel, vagy hogy előterjesztés előtt azok terjedelmét kívánnák pontosítani.

92 Mindent egybevetve meg kell állapítani, hogy a felperesek nem hivatkoznak egyetlen olyan jogszabályra sem, amely arra kötelezné a fellebbezési tanácsot, hogy a megtámadott határozat elfogadását megelőzően tájékoztassa őket arról, hogy figyelembe kívánja venni egy bizonyíték – a közvélemény-kutatások – hiányát, amelynek a jelentőségét egyébként már az elbíráló is kiemelte.

93 Következésképpen a negyedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani, ennélfogva a kereset egészét is el kell utasítani.

A költségekről

94 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperesek pervesztesek lettek, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell őket ez utóbbi költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) Az Audi AG-t és a Volkswagen AG-t kötelezi a költségek viselésére.

Czúcz Labucka O'Higgins

Kihirdetve Luxembourgban, a 2011. július 6-i nyilvános ülésen.

Aláírások